

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 2. август 2013. године

Предмет бр. 27/09

Владимир МАНОХИН

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 2. августа 2013. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, доноси следеће закључке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 27. јануара 2009. и уписана је 2. фебруара 2009. године.
2. Дана 15. јуна 2009, 9. фебруара 2011. и 17. априла 2012. године, Комисија је затражила од жалиоца да достави додатне информације. Дана 6. јуна 2012. године, Комисија је добила додатне информације од жалиоца.
3. Дана 5. септембра 2012. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. Дана 15. октобра 2012. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.

4. Дана 6. децембра 2012. године, Комисија је прогласила жалбу делимично прихватљивом.
5. Дана 10. децембра 2012. године, Комисија је проследила одлуку о прихватљивости СПГС-у и затражила примедбе УНМИК-а на меритум предмета. Дана 15. јануара 2013. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
6. Дана 19. јуна 2013. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Дана 16. јула 2013. године, Комисија је од жалиоца добила додатне информације.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

7. Чињенице које су релевантне на овом ступњу поступка могу се сажети онако како је наведено у наставку. Комисија упућује на своју одлуку од 6. децембра 2012. године о прихватљивости жалбе, §§ 4-14, за детаљан опис чињеница.
8. Жалилац је бивши становник Косова, са тренутним пребивалиштем на територији уже Србије.
9. Жалилац тврди да је био власник стана у Приштини. Жалилац наводи да су он и његова супруга живели у горенаведеном стану до 1999. године, када су били приморани да напусте Косово из безбедносних разлога. Он тврди да је дозволио свом суседу, г. Х. Ф, да изнајмљује његов стан, на основу усменог договора који су склопили све док га г. Х. Ф не откупи од њега. Међутим, након вишегодишњег преговорања, купопродајни уговор није потписан и жалилац је 28. октобра 2004. године поднео тужбу Општинском суду у Приштини против наводног узурпатора његове имовине, г. Х. Ф, у којој тражи његово иселјавање и надокнаду за неплаћену станарину.
10. У периоду од подношења жалиоачеве тужбе 2004. године до заказивања парнице од стране Општинског суда у Приштини 2006. године, у стану је становала друга особа, г. А. К. Жалилац је изменио захтев тако да он обухвати и г. А. К.
11. Дана 5. априла 2006. године, Општински суд у Приштини је заказао рочиште по предмету жалиоца. Међутим, жалилац је изгледа добио обавештење тек након датума заказаног рочишта те се стога није појавио.
12. Дана 14. септембра 2006. године, Општински суд у Приштини одржао је друго рочиште. Нису се појавили ни жалилац ни тужени, иако је присутном правном заступнику жалиоца Суд наложио да достави тачну адресу обе стране у року од тридесет дана.
13. Дана 17. октобра 2006. године, жалилац је обавештен у писму које му је послала невладина организација PRAXIS да су окончане уплате које је PRAXIS уплаћивао за његово правно заступање. PRAXIS је обавестио г. Манохина да због окончања свог пројекта не може више да плаћа хонорар његовог адвоката. PRAXIS је стога обавестио г. Манохина да може сам да плаћа свог адвоката или да повуче тужбу. У то време је правни заступник жалиоца прекинуо да заступа жалиоца. Нема доказа да је жалилац у тој фази поступка ангажовао другог правног заступника.
14. Дана 13. априла 2007. године, Општински суд у Приштини донео је пресуду којом

одбацује имовински захтев жалиоца као непотпун, јер жалилац Суду није доставио тачне адресе тужених лица, као што је наложено 14. септембра 2006. године. Жалилац наводи да није добио примерак ни горенаведеног налога ни пресуде Општинског суда у Приштини од 13. априла 2007. године.

15. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а Мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.
16. Дана 26. априла 2012. године, Вршитељка дужности Председника Општинског суда у Приштини послала је Комисији писмо у коме признаје да није пронашла никакав доказ да је пресуда Суда од 13. априла 2007. године икада уручена било жалиоцу или његовом овлашћеном правном заступнику. Она је такође навела да јој је жао због тога и да су му доступни други правни лекови.
17. Дана 12. јуна 2012. године, Комисија је обавестила Општински суд у Приштини да жалилац никада није примио пресуду Суда од 13. априла 2007. године.
18. Дана 8. августа 2012. године, жалилац је завршио продају своје имовине г. Х. Ф.

III. ЖАЛБА

19. Утолико што је жалба проглашена прихватљивом, жалилац се, у суштини, жали на то да је одлагањем уручења пресуде Општинског суда у Приштини прекршено његово право на судску одлуку у разумном временском року, загарантовано чланом 6 § 1 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

20. Жалилац тврди да му Општински суд у Приштини никада није уручио своју одлуку од 13. априла 2007. године, којом је одбачена његова тужба у вези са узурпацијом због процедуралних разлога. У том погледу, он се, у суштини, жали на то да је Општински суд у Приштини прекршио његово право на одлуку у разумном временском року, загарантовано чланом 6 § 1 ЕКЉП.
21. СПГС у свом одговору тврди да УНМИК није одговоран за наводна кршења жалиочевог права на одлуку у разумном временском року. СПГС напомиње да се „према судској пракси Европског суда за људска права 'разумност трајања поступка мора проценити у светлу околности везаних за предмет и у односу на одређене критеријуме, укључујући понашање жалилаца'. По свој прилици, г. Манохин није доставио доказе да се упорно распитивао за напредовање свог предмета пред Општинским судом у Приштини.“
22. СПГС упућује на писмо PRAXIS-а од 17. октобра 2006. године (видети § 13 горе у тексту) у коме је г. Манохин обавештен да његови правни трошкови више неће бити покривени и да ће морати или сам да плати било које додатно правно заступање или да повуче своју тужбу. СПГС напомиње да је ово писмо „требало да нагна жалиоца

да се активније укључи и сам прати поступак пред Општинским судом.“ СПГС тврди да ништа што је наведено у спису не указује на то да је жалилац преузео проактивне мере како би покушао да поправи ситуацију у којој се налазио након октобра 2006. године. На пример, жалилац је могао да обавести Суд да га више не заступа његов бивши адвокат. СПГС наводи да „с обзиром на одсуство реакције како жалиоца, тако и његовог овлашћеног правног заступника, није јасно како и од стране кога другог је Општински суд у Приштини требало да добије тачне податке за контакт жалиоца како би му уручио горенаведене позиве и пресуду.“

23. У својој одлуци о прихватљивости од 6. децембра 2012. године, Комисија је напоменула да „од укупног трајања од више од пет година и два месеца [током којих је жалилац поднео тужбу Општинском суду у Приштини, али није примио пресуду], период од априла 2007. до 31. децембра 2008. године представља приближно годину дана и осам месеци који леже унутар надлежности Комисије за разматрање.“
24. Комисија напомиње да је 19. јуна 2013. године од жалиоца затражила да достави више информација о томе које мере је предузео у погледу свог захтева пред Општинским судом у Приштини након што је PRAXIS престао да плаћа његово правно заступање. Комисија је конкретно затражила информације о томе да ли је жалилац предузео било какве проактивне мере у вези са својим предметом пред Општинским судом у Приштини. У то време, жалилац је обавестио Комисију да није предузео никакве проактивне мере након што је сазнао да PRAXIS више не плаћа његово правно заступање.
25. Комисија мора напоменути да је, у таквим околностима, када је жалилац знао да губи правно заступање, он имао бар делимичну одговорност да обавести Општински суд у Приштини о томе ко ће га заступати у будућности, ако ће то ико чинити, и на коју адресу Суд треба да пошаље накнадне позиве и пресуде. У таквој ситуацији, Комисија сматра да је пропуст жалиоца да Општинском суду у Приштини достави те релевантне информације значајно допринео томе да он са закашњењем прими пресуду од 13. априла 2007. године.
26. Према томе, није постојало кршење члана 6 § 1 ЕКЉП.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

– ЗАКЉУЧУЈЕ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА.